

בש"פ 5985/18 - חסן פחמאוי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5985/18

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר:

חסן פחמאוי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 19.7.2018 במ"ת 383-04-18 שניתן על ידי כבוד
השופט נ' בכור

תאריך הישיבה:

ח' באלול התשע"ח (19.8.2018)

בשם המבקש:

עו"ד ארז מושקוביץ

בשם המשיבה:

עו"ד רוני זלושינסקי

החלטה

1. מונח לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז (במ"ת 383-04-18, כב' השופט נ' בכור), לפיה העורר

עמוד 1

נעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. כתב האישום מייחס לו ביצוע עבירות חטיפה וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, יחד עם שניים אחרים (להלן: האחרים). קו ההגנה של העורר הוא כי הוא נכח במקום יחד עם הקהל, אך לא לקח חלק במעשים האלימים שבוצעו במתלון ואף עמד במרחק מההתרחשות.

בא כוח העורר השליך את יתבו על עוצמת הראיות. הוא הדגיש כי המשטרה לא בחנה את סרטי הצילום של מצלמות האבטחה הצופות על נתיב הנסיעה של העורר והאחרים לאחר החטיפה; וכי ישנו סרטון שנתפס על ידי המשטרה, בו רואים את שני האחרים מכים את המתלון. כלומר, העורר אינו מופיע בסרטון זה, מה שמלמד על אי מעורבותו באירוע.

2. על פי כתב האישום העורר, יחד עם שניים אחרים, חטף את המתלון. עת ניסה המתלון לברוח, שלושת הנאשמים דלקו אחריו, הפילו אותו לרצפה, היכו אותו, קשרו את ידיו והכניסו אותו לרכב. שני הנאשמים האחרים הפשיטו את המתלון, כך שהוא נותר רק עם תחתוניו לגופו והיכו אותו, בעוד העורר בעט במתלון מספר פעמים.

חלקו של העורר בעבירות שבוצעו נתמך במספר ראיות: ראשית, עדות המתלון. בית המשפט המחוזי מצא את עדותו קוהרנטית, סדורה ומהימנה. עוד עולה כי נוכח הפחד שהוא חש מהעורר ומהאחרים – הוא הקפיד לייחס לכל אחד מהם את מעשיו בלבד. די בכך לבסס את קיומן של ראיות לכאורה. שנית, דברי אביו ואחיו של המתלון בעדותם וכן בעימותים שנערכו. השניים הגיעו למקום לקראת סוף האירוע. מדברי האח עולה כי הוא ראה את העורר ביחד עם האחרים בהגיעו למקום וכי הם איימו עליו; ועל פי דברי האב הוא ראה את העורר והאחרים סביב המתלון כאשר הגיע למקום האירוע. דהיינו, העורר לא היה חלק מהקהל אלא יחד עם המעגל המבצע. שלישית, עדות חבריו של המתלון, שנכחו עמו ברכב בעת אירוע החטיפה ועד לשלב בו העורר ברח מהרכב. רביעית, העובדה שדודו של המתלון התקשר למשטרה בזמן אמת, ומסר כי שלושה בחורים תוקפים את המתלון.

באשר לסרטי הצילום שהמשטרה לא בחנה על פי הנטען, אף אם מדובר במחדל ראייתי, ואינני נדרש לכך – אין בכוחו לגבור בשלב זה על העדויות התומכות בהשתתפות העורר באירוע. לגבי הסרטון שנתפס על ידי המשטרה, לאחר עיון בו עולה כי מדובר בקטע קצר מאוד יחסית, שאינו מקליט את שלב החטיפה או את ההשתלטות הפיזית על המתלון, ועל כן לא ניתן ללמוד ממנו על אי מעורבות העורר.

עולה כי התביעה עברה את המשוכה של ראיות לכאורה. אכן הסנגור הצביע על נקודות שדורשות ליבון, אך עסקין בראיות לכאורה ולא מעבר לכך. בכל מקרה, העורר נהנה מחזקת החפות. יצוין כי למרות ששירות המבחן המליץ על מעצר בפיקוח אלקטרוני בתסקירו השני, הדבר לא תואם לעמדות אחרות בתסקיר. ביניהן, היעדר הרתעה משמעותית מגורמי החוק, חוסר רצון לקבל סיוע טיפולי והערכה לרמת סיכון גבוהה להישנות התנהלות אלימה. נקודות אלו, והתסקיר בכללותו, תומכות במסקנת בית המשפט המחוזי. זאת חרף העובדה שעולה כי חלקו של העורר בעבירה מצומצם יותר משל שותפיו. לסיכום, חומרת המעשים שהוכחו לכאורה והמסוכנות שנגזרת מכך – מובילות למסקנה כי אין להורות על שחרורו של העורר.

3. הערר נדחה.

ניתנה היום, י' באלול התשע"ח (21.8.2018).

ש ו פ ט
